

стири). Най-сетне отъ безправнитѣ търговци, еснафи, професори, учители, писатели и вестникари, селяни и селски свещеници и др., били избрани 600 души.

Така 1200 народни представители се събрали въ гр. *Версайль* (до Парижъ), гдето се намирали най-богатитѣ дворци на краля.

На 5 май 1789 г. Людовикъ XVI, заобиколенъ съ своитѣ придворни, се явили въ голѣмия салонъ на двореца и открилъ Великото народно събрание, на което казалъ, че желае да намѣри срѣдства, та да се подпомогне на държавата и народа.

Великото събрание се обръща въ конституционно.

Щомъ си излѣзълъ кралятъ отъ Събранието, народнитѣ представители отъ тритѣ съсловия: *привилегированитѣ* (графове и князе); *привилегированитѣ духовници* и *непривилегированитѣ селяни и граждани* се скарали помежду си. Привилегированитѣ казвали, че сж хора благородни, та не приели да седнатъ при непривилегированитѣ, които ужъ не били благородни и достойни. Затова тѣ искали да заседаватъ въ отдѣлна стая, сами да разсждаватъ и сами да решаватъ, дали трѣбва да плащатъ данъци, както неблагороднитѣ, или не.

Селско-градското съсловие се обявило противъ това искане на благороднитѣ и казвало: народътъ ни е пратилъ да заседаваме и решаваме всички наедно, да изработимъ конституция, да приемемъ нови и справедливи закони, да наредимъ данъци споредъ силитѣ на всѣкиго, да премахнемъ привилегиитѣ и феодализма. Съ една речъ, да създадемъ една конституционна монархия, въ която да царува *свобода, братство и равенство*.

Благороднитѣ не приели това. Тогава селскитѣ и градскитѣ представители, къмъ които се присъединили и нѣколко привилегировани, се прогласили за *Учредително велико народно събрание*, изпратено отъ народа